

даніе камъ исправленіе-то имъ. Това г. Мутевъ разбра не като стремленіе камъ обще-то благо, истекъйще отъ чисто и искрено желаніе за ползъ-тъ на училище-то и за напръдока, а като враждебно дѣйствіе камъ него, кое-то ся подкрѣпи отъ прѣдатели-тъ. Вслѣдствіе на това той, като всякій тиранъ, си вообрази, че ся стремѣхъ да отнемъ директорскъ-тъ власть отъ него. Това страхуваніе за власть-тъ си и опасеніе отъ мене той явно исказва въ статейкъ-тъ си, като говори за мене така: „той и до днесъ не бы си изгубилъ „надеждъ-тъ, че ще стане директоръ въ „училище-то, ако не бы му ся прислу- „чило несчастіе. „ За доказателство на това, че азъ не сѣхъ ся гонилъ и не сѣхъ желалъ да ставамъ директоръ, прилагамъ тукъ подъ литеръ (Б) едно мое писмо до г. Раковскаго, писано въ то время, кога мя утврди Министерство-то директоръ въ Централно-то Училище. Въ него писмо ся види ясно при каквы обстоятелства и на